

BOERENKERMIS.

Zij zijn eenvoudig en hartelijk; zij gaan gekleed in stemmige kleuren; zij spreken met macht van juiste, treffende woorden, beelden en gebaren; zij hebben vaste, eigenaardige zeden en gewoonten.

Ook Melsen leert wonderbaarlijk vertellen, sappig en rustig, met pittige details en keurige spreuken.

Hij is gezond in doen en denken, in 't nutten van spijs en drank, maakt lange tochten per fiets of te voet, zwemt, turnt, zaait, spit. Zijn jarenlange betrekkingen met de buitenmensen hielden hem in rechtstreeksche voeling met hen. In wat de steeling als grof en onkiesch beschouwt, ziet hij alleen het trouwhartig-echte, het karakteristieke, het lollige van den boerenaard. En als hij dan, na zoeken en tasten, zijne omgeving in lijn en kleur op het doek brengt, zal aldra blijken dat hij zijn sujetten tot in hart en nieren doorgrond heeft.

Aldus, met onbevangen zin, schildert Mel-

sen de boeren in hun handel en levensmidden.

Te Stabroeck en omstreken wentelt het jaar aan hem voorbij, en tusschendoor kipt hij er een snede uit, wat aardigs en wat ernstigs, al naar gelang van de omstandigheden.

Vroeger werkte hij ook wel eens in 't land van Aalst... toen hij te vrijen ging.

Hij weet den boer een evenwichtig en gezond wezen te zijn, dat tegen den zwaarsten arbeid niet opziet, maar op tijd en stond ook aan plezier denkt en er dan flink het zijne van neemt; wien de maag de slinger is van 't leven, want hapert daar iets aan, dan is meteen gansch de economie van 't lichaam ontredderd. Al wat hij teelt en kweekt, 't is immers voor eigen buik of voor dien der steelingen, de trotschen, die uit zijn hand eten moeten.

Akker, schuur en stal brengen hem, als 't God belieft, schijven in den zak, en laten